

Z obsahu:

K Bílé neděli

Příprava na
3. tisíciletí.

– strana 4 –

Zvěstování Páně

– strana 6 –

Konverze, neúčinnější ekumenismus

(*Bílá kronika*)

– strana 7 –

Protestantizace

Anglie

**liturgickými
změnami (1)**

Mezinárodní prezident federace UNA VOCE Michael Davis přednesl na zasedání CIFL 1996 referát o strategii liturgických změn nazvaný Úcta k Eucharistii v anglikánské reformaci 16. století.

– strana 8 –

**Pravé náboženství
je jen jedno**

– strana 10 –

**List Svatého otce
kněžím**

**k Zelenému čtvrtku
1997**

– strana 11 –

Prvním úkolem zbožného člověka je osvojit si Mariina ducha, aby v něm mohl působit Duch svatý... Ve Zvěstování dosáhla náklonnost Boží k lidem svého vrcholu. Nyní je řada na člověku, aby odpověděl na Boží nabídku...

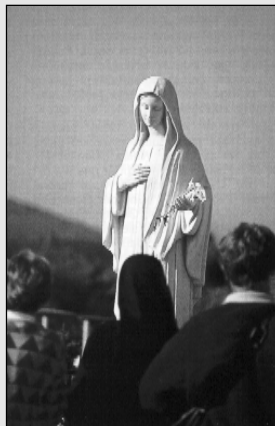
Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás zvláštním způsobem zvu, abyste vzaly do rukou kříž a meditovaly Ježíšovy rány. Proste Ježíše, aby uzdravil vaše rány, které jste, drahé děti, během vašeho života dostaly následkem vašich hříchů nebo hříchů vašich rodičů.

Jen tak pochopíte, drahé děti, že svět potřebuje uzdravení víry v Boha Stvořitele. Ježíšovým umučením a smrtí na kříži pochopíte, že jedině modlitbou se i vy můžete stát pravými apoštoly víry, když v jednoduchosti a modlitbě žijete víru, která je dar.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 3. 1997

Harmonický souhrn víry a života

Dnešní slavnost nás vybízí, abychom kontemplovali zvláštní zkušenost víry svatého Josefa, který žil v blízkosti Marie a Ježíše. Církev předkládá Josefa k úctě jako věřícího, který se dává plně k dispozici Boží vůli. Jako člověka schopného čisté a ušlechtilé lásky k jeho snoubence Marii a jako vychovatele ochotného sloužit v Dítěti Ježíšovi tajemnému Božímu plánu.

Tradice v něm zvláště viděla dělníka. Což to není syn tesaře? zvolají obyvatelé Nazareta tváří v tvář zázraku, jež Ježíš vykonal. Pro ně je především vesnickým tesařem, který hovoří svou prací a naplňuje svůj život před Bohem ve službě bratřím. I křesťanské společenství považovalo životní osudy svatého Josefa za příklad pro všechny, kteří jsou nasazeni v rozsáhlém a složitém světě

práce. Právě proto chtěla církev světit dělníky jeho nebeské ochraně a prohlásila ho za jejich patrona.

Církev se obrací ke světu práce, kontemplující nazaretskou dílnu posvěcenou Ježíšovou a Josefovou přítomností. Chce podpořit důstojnost člověka, který je konfrontován s otázkami a problémy, obavami a nadějemi spojenými s pracovní činností, jež je základním rozměrem lidské existence. Církev ví, že je jejím úkolem stále připomínat důstojnost a práva lidí práce, pranýřovat poměry, v nichž jsou tato práva pošlapávána, a přispívat k tomu, aby se změny zaměřovaly na uskutečnění opravdového pokroku člověka a společnosti. Tváří v tvář nynějším úkladům v jistých projevech kultury a hospodářství naší doby církev nepřestává hlásat velikost člověka jako Božího obrazu a jeho primátu ve stvoření. Toto poslání uskutečňuje hlavně skrze sociální učení, které má samo o sobě hodnotu nástroje evangelizace. Je to totiž učení, jež hlásá druh a tajemství spásy v Kristu

každému člověku a z téhož důvodu zjevuje člověku jeho samého. V tomto světle se zabývá lidskými právy.

Těm, kteří tvrdí, že technika má nadvládu, a snaží se tak z člověka učinit jen zboží nebo výrobní nástroj, církev připomíná, že vlastním subjektem práce zůstává člověk, protože v Božím plánu je práce pro člověka, a ne člověk pro práci.

Z téhož důvodu se staví proti nárokům kapitalismu a hlásá zásadu, že práce má přednostní právo před kapitálem, protože lidská činnost je vždy prvotní účinná příčina, zatímco kapitál, jenž je souhrnem výrobních prostředků, zůstává pouze nástrojem nebo funkční příčinou výrobního procesu.

Tyto zásady potvrzují odsouzení jakékoli formy odcizení lidské činnosti a stávají se zvláště aktuální před velkým problémem nezaměstnanosti, která dnes postihuje miliony osob. Zásady odhalují v právu na práci moderní záruku důstojnosti člověka, který bez důstojné práce nemá dostačující pod-

mínky pro přiměřený rozvoj svého osobního a společenského života. Nezaměstnanost totiž vytváří v tom, kdo je její obětí, těžkou situaci vytačením na okraj společnosti a trapný stav ponížení.

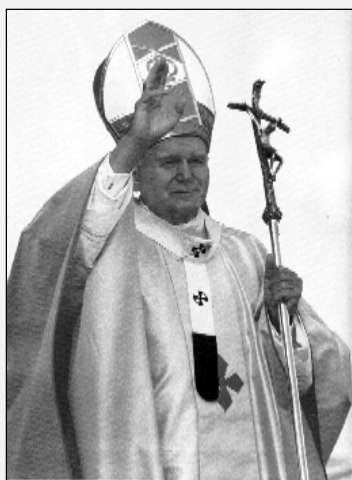
Právo na práci je nutno spojovat se svobodou volby vlastní činnosti. Tyto požadavky však nelze chápat v individualistickém smyslu, nýbrž ve vztahu k povolání ke službě a ke spolupráci s ostatními. Svoboda se nevykonává mravně, aniž by se bral ohled na vztah ke svobodě druhého a na její vzájemnost. Tyto požadavky však nelze chápat jako omezení, nýbrž jako podmínky pro rozvoj osobní svobody a jako výkon povinnosti přispívat k růstu celé společnosti.

Práce je tedy především právo, ale také povinností která vyvěrá ze společenských vztahů člověka. Vyjadřuje povolání člověka ke službě a k solidaritě.

Postava svatého Josefa připomíná naléhavou nutnost dát duchovní rozměr světu práce. Jeho život charakterizovaný nasloucháním Bohu a důvěrným vztahem ke Kristu se prezentuje jako harmonický souhrn víry a života. Osobního sebeuskutečnění a lásky k bratřím a každodenního nasazení a důvěry v budoucnost.

Jeho svědectví připomíná všem, kteří pracují, že jen když přijmou primát Boha a světla, které vychází z Kristova kříže a z jeho vzkříšení, budou moci uskutečnit pracovní podmínky důstojné člověka a najít v každodenní námaze záblesk nového života, nového dobra, téměř jakési hlásání nového nebe a nové země, na nichž se právě prostřednictvím pracovní námahy podílí člověk i svět.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Církev se obrací ke světu práce, kontemplující nazaretskou dílnu posvěcenou Ježíšovou a Josefovou přítomností...

Jan Pavel II.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 4,32–35

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všecko společně. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. čtení – 1 Jan 5,1–6

Milovaní! Každý kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, není ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

Evangelium – Jan 20,19–31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložit svůj prst na místo hřebců a nevložit svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj (Pokračování na str. 4.)“

Myšlenka na neděli

DAR KNĚŽSTVÍ

Zamyšlení nad úryvkem Jan 20, 19–31

Jako mě poslal Otec, i já posílám vás

Apoštol Jan tě uvede do místnosti, kam by ses jinak nedostal, protože učedníci jsou zde *shromážděni za zavřenými dveřmi*. Strach, který je zachvátil ve čtvrtek v noci, stále ještě trvá. Ty dni nejistoty se jim zdají nekonečně dlouhé. Od té doby, co *opustili všechno a šli za Ježíšem*,⁽¹⁾ ještě nikdy nebyli tak dlouho odloučeni od Pána a Mistra. Obávají se, aby to nebylo navždy. Vždyť jejich nejlepší Přítel byl zabit a pohřben. Cítí se opuštěni a skleslí. Všechny jejich dosavadní představy se zhroutily. Co bude dál? Sdílej s nimi tuto duchovní noc. Je to nezbytná očistná cesta, kterou musí projít duše, toužící po Ježíši, ale zatím ještě příliš jista sama sebou, aby byla schopna upřímného a důvěrného setkání s Ježíšem v ryzí a nesobecké lásce a zcela se mu oddala. Ježíš se vzdaluje, aby se mohl ještě více přiblížit. Vzpomeň si na to v období bezútěšné opuštěnosti. Pro dobu takové zkoušky ulož si na dno své duše neotřesitelnou jistotu: **Ježíš je věrný**.

Vstupuje do místnosti zavřenými dveřmi. Ježíše nic nezastaví, nic se před ním neskryje. Vždy a všude si umí najít toho, koho si zamiloval. Jako nezbytná podmínka pro to, aby se ti otevřely oči i srdce, musí nyní v tvé duši zavládnout **pokoj**. Když Ježíš před léty poprvé posílal učedníky na zkušenou, přikázal jim, aby kamkoliv přijdou, přinášeli pokoj.⁽²⁾ Když nyní vstupuje On sám, zdraví své přátele stejným pozdravem: *Pokoj vám!* Pokoj i tobě. Přijmi ten božský dar, který jak hojivý balzám ti vytéká vstříc z Ježíšových ran. Dobře si je prohlédni. V pátek budily úděs a žalost, dnes zahojeny slávou jsou zdrojem světla, pokoje a radosti. Tak Otec zúrodňuje utrpení přijaté v poslušnosti.

V tomto večeradle ve čtvrtek večer začalo kněžské svěcení. Aby mohlo být dokončeno, musel Ježíš nejdříve za cenu vlastní Krve zrušit dlužní úpis za hříchy světa. Nyní tedy *přichází skrze vodu a krev*,⁽³⁾ aby dokončil svůj velekněžský obřad: *Pokoj vám. Jako mě poslal Otec, i já posílám vás. Rozhlédni se s láskou a vděčností po tomto společenství. Těchto jedenáct mužů tvoří*

počátek nekonečné řady těch, které Ježíš pošle, aby převzali Jeho úřad zde na zemi. Jsou posláni tak jako On, aby *chodili, dobře činili, uzdravovali nemocné, odpouštěli hříchy, trpěli a umírali za spásu světa*. Když řekl ochrnulému: *Odpouštěj se ti hříchy*, farizeové se pohoršovali, že se rouhá. *Abychom tedy věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy, řekl ochrnulému: »Vstaň a chod!«*⁽⁴⁾ Dnes *dechl na apoštoly a předává jim tuto svou božskou moc odpouštět hříchy*. Aby se tito první kněží mohli stát dobrými správci Božího milosrdenství, museli se nejdříve přesvědčit o své vlastní slabosti a hříšnosti. Až začnou rozdávat Boží dary a Ježíšovi nepřátelé se budou ptát: *Čí mocí a čím jménem to děláte?*, odpoví, *aby to věděli všichni: Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, kterého vy jste ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil*.⁽⁵⁾

Máš tolik pokory, abys uvěřil Ježíšově nesmírné velkodušnosti, která zajistila, že právě díky kněžské službě bude do skonání světa **přítomen mezi námi se svým Tělem, se svým slovem, se svou milostí a milosrdenstvím?** Nebo ti nedůvěřivá skepse svazuje duševní zrak podobně jako Tomášovi? Přeješ si hmatatelné důkazy jako on? Počkej tedy s ním do příští neděle. Tím největším a nejpádnějším důkazem nebudou Ježíšovy skutečné a hluboce otevřené rány, ale sama Ježíšova trpělivá láska, s jakou odpoví na tvoji povýšenou nedůvěru: neodmítne tě, podřídí se tvým požadavkům a sám ti vyjde vstříc; tys chtěl jeho rány vidět a vložit prst jako důkaz, On tě do největší ze svých ran, do svého probodeného Srdce ukládá celého i s tvou bídou a nedůvěrou jako do bezpečného přibytku. Nikoliv pro tuto chvíli, nýbrž abys tam zůstat navždy. Chceš i **zde** stále ještě pochybovat?

Padni Ježíšovi k nohám a děkuj mu z celého srdce za nesmírné dary jeho lásky, za vznešené ovoce jeho utrpení a smrti: za **dar kněžství, dar Eucharistie a dar svátosti smíření**. Děkuj mu za všechny, kteří uposlechli Jeho volání a dali se mu zcela k dispozici, aby mohl lidem stále prokazovat milosrdenství. Díky jejich službě i ty znáš *svého Pána a svého Boha*. Chovej k nim úctu, jakou jim prokazuje sám Ježíš.

Toto je den, který učinil Pán, já se j raduj se z něho!⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 19,27; ⁽²⁾ srov. Mt 10,12; ⁽³⁾ srov. 2. čtení 1 Jan 5,6; ⁽⁴⁾ srov. Mt 9,5n; ⁽⁵⁾ srov. Sk 4,7–10; ⁽⁶⁾ resp. žalm 118.

K Bílé neděli

Druhá velikonoční neděle se nazývá Bílá, protože až do této neděle chodili novokřtění, pokřtění o velikonoční noci, v bílém křestním šatu. Podle přání Svatého otce máme v letošním roce bezprostřední přípravu na Velké jubileum věnovat pozornost základní křesťanské svátosti, která nás uvedla do Boží rodiny. Přinášíme dnes podstatnou část pastýřského listu biskupa Haase pro letošní rok.

Oblečení v Krista

Biskup Wolfgang Haas,
Chur, Švýcarsko

1. Křest – základ naší důstojnosti jako Božích dětí

Naše důstojnost jako křesťanů nespočívá v uniformách, titulech či vyznamenáních. Není žádnou vnější výbavou, abychom dobře vypadali a dobře se cítili. Obléklí jsme při svém křtu nikoliv »něco«, nýbrž samotného Krista. Křestní obřad, jak je známo, předpokládá, že nově pokřtěný obdrží bílý šat. Při tom říká ten, kdo uděluje křest, tomu, kdo křest přijímá: *Bůh tě oblékl v Krista a učinil z tebe nového člověka. Znamením této důstojnosti je bílé roucho. Dones je bez poskvrny až před soud našeho Pána Ježíše Krista.*

V Kristu jsme se tedy stali novým stvořením. Můžeme mít účast na bytí a osobě Božího Syna.⁽¹⁾ Máme se s obrazem Božího Syna ztotožnit. Kristus má na nás přijmout svou podobu,⁽²⁾ aby se v nás a na nás stal viditelný. Podoba se stává obsahem a obsah podobou. Můžeme

me říct s papežem Lvem Velikým: *Křesťane, poznej svou důstojnost! Stal ses podílníkem Boží přirozenosti, nevracej se zpět ke staré ubohosti a nežij pod svoji důstojnost. Myslí na Hlavu a na Tělo, ke kterému příslušíš. Pamatuj, že jsi byl vytržen z moci temnosti a přijat do Božího světla a Božího království. Svátostí křtu ses stal chrámem Ducha svatého. Nevyháněj svými hříchy vznešeného Hosta, kterého jsi přijal do svého přibytí. Nepoddávej se znovu moci Satana; neboť cenou za tvou svobodu je Kristova Krev.*⁽³⁾

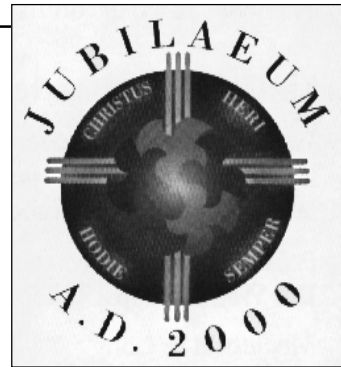
Naše důstojnost, kterou jsme přijali při křtu svatém, je důstojností Božího dítěte. Ta nás činí podobnými Božímu Synu. Nosme tuto důstojnost jako svůj vnitřní i vnější šat.

2. Křest jako základ našeho společenství s Kristem a Církví

Křest svatý je základem našeho křesťanského života.⁽⁴⁾ Je to základní pouto jednoty ve společenství Církve. Působí více než jen členství. Způsobuje, že se sami stáváme tajem-

ným Kristovým tělem, jímž je Církev. Společenství církve je tedy společenství Kristovo a naopak. Nejedná se tedy při křtu o pouhé vnější rituální zaregistrování, nýbrž o zasvěcení do tajemství Krista a Jeho Církve. Ve všedním životě může být tato příslušnost ovšem přikryta, skryta, zclonená a odložena. Pokřtěný pro pouhý křestní list se může v praxi spokojit s tím, že se nazývá křesťan. Skutečný křesťan se tak ovšem nechce pouze nazývat, ale chce skutečně křesťanem být. Jako Kristův úd musím tedy žít tak, aby bylo na mně zcela zřetelné: **Jsem oděn v Krista a včleněn do Církve;** mám podle svého povolání přiměřený **podíl na jejím poslání.** Katolický křesťan, který v plnosti prožívá své společenství s Kristem a s Církví, říká se jakékoliv formy výběrového katolicismu. Nežije svou katolickou identitu v mentalitě jako podle jídelního lístku. Snaží se naopak den co den **žít zcela to, čím podle své příslušnosti je.** Stará se především o to, aby sváteční roucho, které obdržel při křtu, neušpinil a neznehodnotil. Když chápeme křest jako největší a nejkrásnější Boží dar a můžeme mu dát název »roucho neporušitelnosti«, pak se rouchem jmenuje právě proto, protože **přikrývá naši hanbu.**⁽⁵⁾ Tím, že je oblečen v Krista, ztrácí se starý člověk hříchu a stává se **novým člověkem.**

Právě v dnešní době morálního úpadku a zhroutilí všech hodnot přichází k nám výzva: **Křesťane, poznej svou důstojnost a nežij pod svou důstojnost!** Jako údy Kristovy a údy jeho Církve nemůžeme se přizpůsobovat duchu tohoto světa, ale musíme poznávat a správně **rozlišovat znamení doby.** A dnes znamení doby volá na poplach, abychom měli před očima mnohoznačné formy mravní nauky a životních hodnot. Křičícím a do nebe vo-

lajícím příkladem je masový fenomén **zabíjení lidského života v mateřském lůně.** Při každém takovém potratu vznikají dvě oběti: dítě, které je zabíjeno, a matka, která je hluboce lidsky zraňována a potřebuje dalekosáhlé uzdravení. Jako křesťané nemůžeme zavírat oči před takovým bezmezným masovým vražděním a musíme vystupovat a jednat jako **svědkové života.** Zradili bychom jako pokřtění své poslání v tomto světě, kdybychom nebyli vášnivými obránci a podporovateli života. Všichni jsme vyzváni postavit se proti kultuře smrti, smrti, která postihuje nevinné lidské životy. Smrti, která ohrožuje samotný smysl života. Smrti, která začíná rozvracet celý životní řád. Křesťane, poznej svou důstojnost jako Boží tvor a Boží dítě, jako úd Kristova těla, jako úd životodárné církve, která je stále obhájkyňou pravého života.

3. Křest jako základ našeho věčného určení

Úplná orientace na věci tohoto světa, která je zřejmá i u nás křesťanů, je zradou na skutečnosti našeho křtu. Výrok sv. Pavla platí přesně o nás: *Jak můžeme my, kteří jsme odumřeli hříchu, v hříchu žít? Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Neboť jestli jsme s ním*

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

šrostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme s ním spojeni v jeho zmrtvýchvstání.⁽⁶⁾ Nový život v Kristu znamená: Byli jsme osvobozeni od hříchu. To má své hluboké opodstatnění v samotném tajemství zmrtvýchvstání. Křesťan jako vykoupený člověk žije zde a nyní v orientaci na onen svět. Oběma nohama stojí na zemi, ale hlavu a srdce má obráceny k nebi. Právě jako realista hledá na tomto světě to, co je nahoře. Usiluje ve shodě s povoláním, které přijal ve křtu, *po tom, co je v nebi, kde Kristus sedí po Boží pravici.*⁽⁷⁾ Máme a chceme orientovat smysl našeho života k tomu, co je nebeské, a ne k tomu co je pozemské; my jsme skrze křest, koupel znovuzrození a obnovení v Duchu svatém,⁽⁸⁾ skrze ponoření a pohřbení do Kristovy smrti zemřeli a jako *nové stvoření*⁽⁹⁾ již znovu povstali. Ty nejruznější krize v naší tzv. »společnosti blahobytu« nám jasně ukazují, že jsme se stali **společností, která je ve stavu nouze**, pokud jde o nadpřirozený pohled na život a na svět. Ztrátou smyslu pro nadpřirozené a božské se člověk svým způsobem odlišil.

Člověk křtem oděný do Krista se musí stát opět vnímavým pro to, co tento šat znamená: je to šat nesmrtelnosti a znamená budoucí slávy, která je nám přislíbena, až překročíme práh tělesné smrti. Na rozhraní druhého a třetího tisíciletí křesťanské éry je pro nás nesmírně důležité, abychom začali nosit roucho nesmrtelnosti opět uvědoměleji a zjevněji. Atraktivnost tohoto šatu se musí stát více viditelnou. **Kdo byl oděn v Krista a nosí tento šat s důstojností, má v sobě onu přitažlivou sílu, která je nevyhnutelnou podmínkou nové evangelizace v naší době. Jen v zářivé síle pravého křesťanství budeme dobrými svědky radostné zvěsti naší víry.**

Na otázku, kdy slaví své narozeniny, odpovídá každý s úplnou samozřejmostí a jistotou. Když se ptáme, kdy byl kdo pokřtěn, zpravidla se potkáme s rozpaky. Je jen docela málo těch, kteří dokáží ihned říct, kdy byli pokřtěni. Není to pro nás zahanbující, když si uvědomíme, že při křtu jsme byli oděni v Krista a stali jsme se Božími dětmi? Nebylo by vhodné, abychom v roce 1997, v roce Ježíše Krista, **začali slavit také výročí svého křtu?** Neměli bychom s ohledem na svůj křest častěji se znamenat svěcenou vodou ve jménu Nejsvětější Trojice? Neměli bychom, když v neděli slavíme Eucharistii, **začínat bohoslužbu opět připomínkou křtu svatého**, jak je uvedeno v misálu? Neměli bychom pamatovat na to, **že křtiny nejsou jen pěknou rodinnou slavností, ale také slavností víry?**

Tyto a podobné otázky nechť jsou výzvou, abychom znovu objevili význam a důstojnost svého křtu a prožívali **radost ze skutečnosti, že jsme pokřtěni**. Oblečení v Krista nechceme se křesťany pouze nazývat, ale také jimi být.

V důvěře ve zvláštní pomoc Matky Boží Panny Marie, v jejímž lůně přijalo věčné Slovo Otčovo z Ducha svatého lidské tělo, přeji vám, abyste rok 1997 **prožívali ve znamení Kristova roku. Žena oděná sluncem**⁽¹¹⁾ stojí před našim duchovním zrakem a pomáhá nám, abychom kráčeli vstříc roku 2000 ve světle Ježíše Krista, který je Sluncem spravedlnosti.

Z SKW 9/97 přel. -ls-

⁽¹⁾ srov. Řím 8,29; ⁽²⁾ srov. Gal 9,14; ⁽³⁾ Lev Veliký, Sermo de Natale Domini; ⁽⁴⁾ KKC 1213; ⁽⁵⁾ srov. Řehoř Naz. Orationes 40,3-4 (KKC 1216); ⁽⁶⁾ Řím 6,2-5; ⁽⁷⁾ Kol 3,1; ⁽⁸⁾ Tit 3,5; ⁽⁹⁾ 2 Kor 5,17; Gal 6,15; ⁽¹⁰⁾ srov. Misál; ⁽¹¹⁾ srov. Zj 12,1.

Svatý Stanislav byl krakovským biskupem, tedy předchůdcem někdejšího krakovského arcibiskupa Karola Wojtyły. Je uctíván celým polským národem. Narodil se r. 1030 ve Szepanowie, studoval v Hnězdně a v Paříži, pak byl generálním vikářem a konečně nástupcem biskupa Lamberta z Krakova v r. 1072. Volbu biskupem přijal až na výslovný rozkaz papeže Alexandra II. (1061-1073).

Biskup – mučedník

Svatý Stanislav z Krakova (1030-1079)

Za jeho života došlo k boji o investituru mezi Řehořem VIII. a císařem Jindřichem IV. a v r. 1054 k rozkolu mezi Římem a Cařihradem.

Život sv. Stanislava, vedený duchem statečnosti, byl předčasně ukončen. Během mše sv. v kostele sv. Michala v Krakově zabil jej 11. dubna 1079 jeho král vlastním mečem. Králem, který takto zjednal Krakovu mučedníka, byl Boleslav II. (1058-1081), vnuk sv. Richezy z ottonského rodu, která je pochována v kolínském dómu. Tento kníže si získal slávu hlukem zbraní: dobyl Volyně a Kyjev, a patřil k reformnímu křídlu papeže Řehoře VII.

Jak mohlo dojít k tomuto krvavému činu? Mezi králem a biskupem vzniklo velké napětí kvůli královým rytířům. Ti postupovali neobyčejně tvrdě vůči svým ženám, které jim po dobu jejich dlouhé nepřítomnosti byly nevěrné. Přitom si tyto rytíři přivedli s sebou z ruských polních tažení unesené ruské ženy. Biskup vyzýval k mírnosti a ohleduplnosti vůči manželkám a vyzýval muže k věrnosti. Bez bázně poukazoval na nespravedlnost, s jakou

rytíři odníмали ženy jejich mužům beze studu před očima všech a odpovědným za tyto zločiny činil krále. Ale čím rozhodnější bylo jeho slovo, tím větší byl králův hněv. Když nad králem vyslovil exkomunikaci, odpověděl král rozsudkem smrti. Protože se nenašel nikdo, kdo by byl ochoten biskupa zabít, udělal to sám v kostele sv. Michala. Tento zločin pobouřil šlechtu i lid, Boleslav utekl a zemřel jako kajícník v klášteře v r. 1081.

Stanislav se stal miláčkem křesťanského lidu. Svědčí o tom četné legendy. Jeden příklad: Stanislav stál před soudem kvůli majetku, který získal. Vyčítalo se mu, že se ho zmocnil násilím. Biskup vyzvedl bývalého majitele z hrobu a přivedl jej před soud. Nebožtík potvrdil, že majetek byl získán řádnou cestou, a vrátil se na své místo.

Sv. Stanislav byl prvním světově známým polským světcem, nikoli však posledním, kdo se dal do boje proti násilí. Kéž chrání jak svůj statečný národ, tak svého nástupce Jana Pavla II.

-ire-

Zvěstování Páně

K dějinám svátku

Žádná doba není příhodnější k oslavě vtělení Ježíše Krista než jaro. Tak jako na jaře všechno znovu ožije, i my ožijeme, když náš Vykupitel se stane člověkem. Ale vlastním důvodem, proč se svátek Zvěstování Páně slaví 25. března, tedy na jaře, je jiný. Římská církev slaví své svátky s oblibou podle měřítek, která jsou obsažena v Písmu svatém. Proto se slaví Zvěstování Páně devět měsíců před svátkem Narození Páně. Děje se tak na základě zprávy Lukášova evangelia, podle které přišel k Panně Marii archanděl Gabriel, přinesl jí poselství a zeptal se jí, zda se chce stát Matkou Boží. Svým souhlasem vstoupila Maria do dějin spásy a stala se Matkou Vykupitele.

Za kristologických sporů potvrdil koncil v Efezu r. 431 tzv. hypostatickou unii, tj. spojení božské a lidské přirozenosti v osobě Ježíše Krista, a to znamená, že Panně Marii byl přiznán titul Bohorodička. Od 5. století se pak na Východě slaví svátek Zvěstování Bohorodičce, který přešel i do Říma v 7. století pod názvem »Zvěstování Páně« nebo také »Zvěstování Panny Marie«. Dva tituly ukazují, že podobně jako v případě Hromnic jde vlastně o dvojsvátek, na kterém se podílejí jak Syn, tak Matka.

K teologii svátku – od Evy k Ave

Stojí tu proti sobě dvě rozhodující hodiny dějin spásy: pád, kterým jsme byli vrženi daleko od Boha, a zvěstování Páně, kterým začíná naše vykoupění. Tato souvislost dědičného hříchu a vykoupění vede k malé slovní hříčce, při které jméno EVA čteno pozpátku znamená AVE, což je latinsky

vyjádřené první slovo andělova pozdravu Panně Marii. Také hymnus »Zdravas, hvězdo mořská« poukazuje na tuto souvislost, když zpívá o »změně jména Evy«.

Pád lidí byl dílem anděla temnosti. **Přišel z hlubin**, vylezl na strom poznání a zahájil svůj dialog lži, ve kterém se ptá: »Proč vám Bůh zakázal jíst ovoce z tohoto stromu?« Nako nec uzavřel svou podvodnou řeč sdělením: »V žádném případě nezemřete, naopak, budete jako Bůh.« Eva, zvědavá a sebejistá, puze na přání být jako Bůh, podlehla andělu temnoty a jedla ze stromu. Pak se jí otevřely oči a poznala svou ubohost.

Gabriel, anděl světla, **přichází shůry** s nejuctivějším pozdravem. Vstupuje tak, jak říká jeho jméno: *Muž Boží* – k Panně Marii, aby jí předal božské poselství a požádal ji o její rozhodnutí. Maria, polekána a nejistá, ale především pokorná a oddaná Bohu, otevírá se Boží vůli. Nemůže to pochopit, ale nechce panovat, chce s láskou sloužit, proto odpovídá: *Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova*. Proti Evině pýše a sebevědomí stojí Mariina pokora a oddanost Bohu. Teprve Maria způsobila to, čeho chtěla Eva dosáhnout, že člověk se stal podobný Bohu, nikoliv však vlastní mocí, ale cestou vykoupění a následování Krista.

Zvěstování v chrámě a v Nazaretě

Druhé srovnání, které nám nabízí Lukášovo evangelium, je zvěstování v chrámě a zvěstování Páně. První zvěstování patří celé do Starého zákona, odehrává se v jeruzalémském chrámě a Bůh zde ukazuje svou svrchovanou moc. Hospodinův

anděl se zjevuje Zachariášovi, který zde koná službu v době večerní modlitby, a oznamuje mu Hospodinův příkaz.

Anděl oznámil narození posledního starozákonního proroka a sdělil Zachariášovi, že jeho syn dostane jméno Jan, tzn. »Bůh je milostivý«. Zachariáš stojí před kouřovým oltářem, aby položil na rozpálené kameny víno. V modlitbě se dívá ke svatyni, k Božímu příbytku, jehož opona je odhalena. Zachariášovi se dostává jako knězi Starého zákona velkého vidění: I Nový zákon potvrzuje, že Zachariáš a Alžběta jsou spravedliví manželé: *oba žili tak, jak je před Bohem spravedlivé* (Lk 1,6). Přáli si mít dítě a chtěli by Mesiáši nabídnout všechno, ale Bůh je k tomu nevyvolil. Naopak, Zachariáš pocítil Boží moc, protože pochyboval.

Zcela jiný průběh má druhé zvěstování. Anděl se nezjevuje v hlavním městě, ale v Nazaretě, bezvýznamném místě (srov. Jan 1,46), v krajině, obývané převážně pohany, takže jím pravověrní židé pohrdají. Mimo to se nezjevuje anděl Hospodinův, nýbrž archanděl Gabriel, anděl zaslíbení, jara a naděje. Mohli bychom říci, že je to anděl Nového zákona. Zdraví Marii s nejvyšší úctou, oslovuje ji a čeká od ní odpověď. Nemá žádné příkazy, protože Maria stojí nad ním, jak to sám vyjádřil v titulu *milostiplná*. Maria je královského původu, pochází z rodu Davidova, ale královská rodina zchudla. Její důstojnost a vznešenost má svůj základ jedině v její pokoře a Boží bázni, jak to vyjadřuje ve své odpovědi: *Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova*. Bůh si vyvolil to, co bylo malé a zdánlivě bezvýznamné, aby zahanbil to, co je silné (1 Kor 1,27). Bůh pozvedl Marii do stavu milosti a vyvolil si ji. Svým mateřstvím má

Mariino zvěstování

*Bud' pozdravena, Maria, Matko Boží.
Bud' pozdravena, drahocenný Poklade stvoření.
Bud' pozdravena, ty neuhasitelné Světlo.
Bud' pozdravena, Koruno panenství.
Bud' pozdravena, Boží Příbytku, nezrušitelná Svatyně, Dome toho, kterého nemůže pojmut žádný prostor.
Bud' pozdravena, Svatá! Do svého panenského lůna jsi přijala toho, který je nesmírný.
Bud' pozdravena, neboť z tebe vzešel Ten, který zvítězil nad smrtí, který smířil naše viny.
Z tebe nám vzešlo Světlo, které nahradilo noc a stíny smrti.
Bud' pozdravena, neboť skrze tebe je trojjediný Bůh vzýván a uctíván na celém okrsku zemském.
Kdo tě může dostatečně chválit a velebit?
Tebe, Matko a Panno!
Sv. Cyril Jeruzalémský (5. stol.)*

přispět k tomu, aby všichni lidé mohli získat milost nového života. Oznamuje dobu, kdy se již nebudou konat modlitby v Jeruzalémě, ale v duchu a v pravdě. Maria je předobrazem této nové pobožnosti, ona je novým chrámem, který přijímá Syna, a tím přináší spásu. Tímto svátkem Zvěstování staré končí, nově začíná.

Víra a ochota k sebezasvěcení o svátku Zvěstování

Křesťanská víra je ze své podstaty aktem úplné důvěry

k Bohu, který nás volá a vyzývá k lásce. Bůh nás svou milostí předchází i provází. Boží náklonnost k lidem nám ukazuje již Starý zákon především v životě Abrahámově, kterého nazýváme otcem víry, protože správně chápal Boží volání a odpovídal na ně úplným sebeodevzdáním, když např. byl ochoten obětovat svého Syna. V hlasech proroků nacházíme výzvu a Boží náklonnost zaznívat často i ve formě výčitek. Vrcholu dosahuje láskyplné Boží přiblížení ve Zvěstování Páně. Otec, Syn i Duch svatý se sklánějí ve své lásce k Marii a druhá božská Osoba přijímá od ní lidskou přirozenost, aby dala Boží lásce k lidem konečnou podobu. Jedna legenda vypráví, že se v poradě tří božských Osob a čtyř ctností (pravdy, spravedlnosti, milosrdenství a pokoje) druhá božská Osoba nabídla za oběť vykoupení a byla zbylými dvěma poslána na zem, protože jedině sám Bůh mohl odčinit urážku, kterou způsobily lidské hříchy, a smířit tak lidi s Bohem. V jednom pozdním zobrazení Zvěstování Páně, např. v norimberském chrámu, předává anděl Panně Marii zabezpečenou zprávu plánu spásy.

Ve Zvěstování dosáhla náklonnost Boží k lidem svého vrcholu. Nyní je řada na člověku, aby odpověděl na Boží nabídku. Kristus tak činí nejdříve u své Matky jako naší zástupkyně. V listu k Židům (10,7) je tato ochota Ježíšova stát se člověkem vyjádřena takto: *Dal jsi mi tělo, hle, přicházím, abych splnil tvou vůli.* Proti sebeodevzdání Ježíšovu stojí Mariino Fiat: *Ať se mi stane podle tvého slova,* které Maria vyslovila. Zaujal nás především souzvuk mezi Mariinými slovy a prvními slovy, která nám Ježíš řekl po svém příchodu na svět (srov. Lk 2,49). Právě v dnešním svátku je úplné ode-

vzdání člověka Bohu plně zdůvodněno skrze Ježíše a Marii, a dostává tak trvalou životodárnou sílu.

Zatímco jiní lidé v zajetí dědičné viny přijímají Boží přiblížení s odstupem a musí být osvobozeni teprve skrze smrt na kříži, setkává Bůh v Marii člověka, který bez zábran a bez výhrad obětuje sám sebe Božímu dílu a Boží lásce, jak to vyjadřuje Mariino Fiat.

Svátek Zvěstování – impuls k láskyplnému setkání s Bohem v mystice

Vycházíme-li z Vtělení, je možno problém mystiky shrnout do otázky: Jak se může Kristus narodit ve mně? Ludvík Maria Grignon z Montfortu dává odpověď, když Ježíšovo zvěstování a narození dává do přímé souvislosti s námi: »Když Duch svatý nalézá Marii v některé duši, spěchá tam, vstupuje plně do této duše a sděluje se jí v plnosti, aby se Kristus mohl v této duši narodit.« Prvním úkolem zbožného člověka je tedy osvojit si Mariina ducha, aby v něm mohl působit Duch svatý. (Svátek Zvěstování Páně a slavnost Narození Páně pokládá sv. Ludvík Maria Grignon v Montfortu za hlavní svátky těch, kteří se zcela zasvětili Ježíši skrze Marii v duchu Pravé pobožnosti k Panně Marii. Pozn. překl.) Mnoha mystikům, především francouzské školy, jako Bérulle nebo Olivier, dává svátek Zvěstování důležitý klíč k mystickým božským zkušenostem a k meditativním prožitkům a k modlitbám:

Zvěstování Páně: Vtělení Božího Syna otevírá mystikovi pohled na nekonečnou Boží lásku k lidem a vyzývá ho k přiměřené odpovědi. Mystika ve své podstatě není nic jiného než praktikovaná láska k Bohu, mystika je sebeodevzdání

Bohu, který si nás zamiloval jako první.

Mariino božské mateřství: Nejkrásnějším obrazem Boží lásky pro srdce, které se zcela otevírá Bohu a zapomíná při tom na sebe, je Maria. Ona svým odevzdáním si nepočíná jako Eva, která zvolila záhubu, nýbrž dostává se jí nejvyšší pocty, jak zpívá ve svém Magnificat. Jako matka přijímá svého Syna a provází ho láskyplně po celý jeho život. Kdo se chce naučit křesťanské lásce k Bohu, musí se dívat na Marii.

Ježíšovo spočinutí v Marii: Třetí myšlenka, která zaujala francouzské mystiky, je Boží spočinutí v Mariině lůně a dokonalá láskyplná výměna mezi Dítětem a Matkou.

Eucharistie: V Eucharistii se děje vlastně totéž, co při Zvěstování v Nazaretě. Jako Maria přijala Krista s vírou, tak On se sděluje nám, jestliže se mu s vírou otevíráme a přijímáme jej pod svátostnými způsoby. Při Zvěstování i při proměňování se děje zázrak vtělení Syna Božího skrze Ducha svatého.

Přítomnost Krista ve způsobách chleba a vína představuje rozšíření a naplnění vtělení, které se uskutečňuje z lásky.

Utrpení: Mariin souhlas při Zvěstování byl zcela bezpodmínečný a vztahoval se na všechno, co Otec rozhodl o Synovi, a tím také o Marii. Maria řekla již v Nazaretu své bezvýhradně »ano« ke křížové cestě a smrti svého Syna a ke všemu, co musel na sebe vzít jako Vykupitel.

Je pro nás velkým darem, že tyto vznešené skutečnosti si můžeme denně připomínat, když se modlíme ráno, v poledne a večer modlitbu *Anděl Páně*.

přel. -ir-

Bílá kronika

Konverze, nejúčinnější ekumenismus

MUDr. Siegfried Ernst, dlouholetý člen synody evangelické zemské církve ve Württembergu a předseda Evropské lékařské akce, místopředseda Mezinárodního sdružení lékařů na ochranu života, vstoupil do katolické církve. Tento krok, který učinil v Římě, zdůvodnil v listu, který předložil Vrchní evangelické radě ve Stuttgartu. V dlouholetém procesu sbližování s katolickou církví dospěl k závěru o naprosté nutnosti závazného učitelského úřadu pro otázky víry a mravů. Podobně zdůvodnil svou konverzi evangelický farář Richard

Bauman, který zemřel v lednu tohoto roku. Protože při svém dlouholetém studiu Nového zákona dospěl ke kladnému postoji k Petrovu úřadu, byl r. 1953 zbaven své funkce v evangelické církvi ve Württembergu. Dr. Ernst vyčítá evangelické církvi nebiblické postoje v otázce potratů a homosexuality a činí ji spoluodpovědnou za zhoubnou sexualizaci současné společnosti. Těmto trendům nestaví evangelická církev žádné překážky, a tak se evangeličtí křesťané cítí jako bez domova.

Podle SKS 11/97

Protestantizace Anglie liturgickými změnami (1)

Obecně se soudí, že odloučením anglické katolické církve od Říma anglikánskou reformací je vinen Jindřich VIII. Je ovšem pravdou, že Jindřich chtěl odtržení, nikoliv však protestantizaci anglikánské církve. Ta je výsledkem cílevědomé, nikoliv však jím požadované liturgické reformy. Mezinárodní prezident federace UNA VOCE Michael Davis přednesl na zasedání CIFL 1996 referát o strategii liturgických změn nazvaný Úcta k Eucharistii v anglikánské reformaci 16. století.

Protestantští reformátoři 16. století na evropském kontinentu si přáli změnit dosavadní náboženství. Msgr. Philip Hughes, velký britský katolický historik tohoto století, napsal o těchto tzv. reformátorech, kteří byli ve skutečnosti revolucionáři, toto:

»Tyto revolucionáře charakterizovala mánie stavět budoucí dějiny na vlastní rekonstrukci původní doby rozkvětu, a to stejným způsobem, jak je to příznačné pro ostatní sociální, politické a náboženské rebely.«⁽¹⁾

Většina vedoucích reformátorů byli kněží, a proto není divu, že ihned vycítili, že to, oč jde především, je mše svatá. Jejich nenávisť se více než proti papeži musela obrátit proti mši.⁽²⁾

To zdůrazňuje německý církevní historik Josef Lortz:

»Nejosudovější událostí pro katolickou církev nebyl útok na papežství, k němuž došlo za reformace, nýbrž skutečnost, že její tajemství byla zbavena objektivního zdroje a síly.«⁽³⁾

Všichni reformátoři popírali, že mše svatá je oběť. Všichni také s výjimkou Luthera popírali podstatnou přítomnost Ježíše Krista pod svátostnými způsoby chleba a vína. Nejvyšší forma protestantské víry – stále ještě velmi vzdálené katolické nauce – byla konsubstanciace, jak ji zastával Luther. Nejnižší rovinu zastával Zwingli, který hovoří o

symbolickém smyslu, podle kterého chléb a víno Krista pouze „reprezentují“. Zwingli a Kalvín učili, že Tělo a Krev Kristova nejsou ve svátosti objektivně přítomny, a proto nemohou být knězem obětovány. Představa eucharistické oběti nebyla pro ně nic jiného než »uctívání chleba«, které neúnavně odsuzovali.⁽⁴⁾

Jindřich VIII., nejvyšší hlava anglické církve na zemi

Král Jindřich VIII. neměl v úmyslu měnit náboženství, nýbrž stávající manželku. Kdyby papež souhlasil s jeho žádostí o anulování manželského svazku s Kateřinou Aragonskou, nedošlo by v Anglii k žádné protestantské reformaci. Dispens Julia II., podle kterého se mohl Jindřich VIII. oženit s vdovou po svém bratru, protože zemřel ve věku patnácti let a nemohl tedy uzavřít manželství, byl plně platný a nenapadnutelný kanonickým právem. R. 1531 zvolil Jindřich za nového canterburského arcibiskupa poddajného Thomase Cranmera, který jej na slovo poslouchal. Aby Jindřicha ještě více nedoráždil, souhlasil Clement VII. s tímto ujednáním. Během pobytu v Evropě, kam Cranmera poslal král, oženil se arcibiskup tajně díky svému protestantskému přesvědčení s neteří Andree Osianderse, luterského pastora. Kdyby se byl Jindřich VIII. dověděl o jeho protestantismu a jeho svatbě, jistě by jej nechal popravit. Jindřich se

oženil se svou těhotnou milenkou Annou Boleynovou 25. ledna 1533. Cranmer prokázal svému královskému ochránci službu tím, že prohlásil jeho manželství s Kateřinou Aragonskou za neplatné a naopak sňatek s Annou Boleynovou za právo platný. 11. července 1533 exkomunikoval Clement VII. Jindřicha a všechny, kteří se na Cranmerově aktu podíleli.

Jindřich VIII.

V listopadu schválil parlament supremační akt, podle kterého se Jindřich VIII. stal jedinou pozemskou hlavou církve v Anglii. Tato církev byla nazvána *Anglicana Ecclesia*. Odepřít přísahu na supremační akt bylo prohlášeno za velezradu, za kterou hrozil trest smrti. Všichni angličtí biskupové se podřídili Jindřichovi s výjimkou biskupa z Rochestru Johna Fishera. Kritika, kterou tento světec pronesl na adresu svých spolubratří biskupů, je nezapomenutelná: *Pevnost byla zrazena právě těmi, kteří ji měli bránit*. Také Sir Thomas Morus dal přednost tomu, že šel na smrt, než aby se podřídil královu rozhodnutí, stejně jako nevelký počet kartuziánských mnichů.

Jindřich sice skoncoval s Římem, ale nedovolil, aby jeho církev, již byl hlavou, se odchýlila od římského učení. Mezi roky 1536 a 1539 zrušil kláštery a zmocnil se jejich majetku a pozemků, ale to udělal spíše z finančních než náboženských důvodů. Pokud jde o obřad mše svaté, byl král obzvláště konzervativní a nepřipustil žádnou změnu s výjimkou vynechání modlitby za papeže, stejně jako zakázal všechny zádušní mše za Thomase Becketa.

Když pomíneme rozchod s Římem, zrušení klášterů a taková opatření jako zrušení některých svátků, nebylo to, co se sta-

Pozor na herezi

K nejtěžším obviněním, které může církev vznést vůči pokřtěnému věřícímu, je nařčení z bludařství neboli hereze. Podle Kodexu církevního práva kánon 751 *Bludem se nazývá tvrdošíjně popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjně pochybování o ní po přijetí křtu*. Když letos v lednu byl pro setrvávání na heretických názorech exkomunikován teolog Tissa Balasuriya, vyvolalo to u některých kruhů dokonce pobouření. K velmi častým výtkám na adresu církve patří poukazy na pronásledování bludařů ve středověku.

Není proto divu, že mnoho věřících převkápila zpráva ve 13/97 čísle KT, podle které měl údajně pražský arcibiskup označit postoj seminaristů, kteří nesouhlasili s jeho kandidátem na funkci děkana, za herezi.

Ujišťujeme naše čtení členové akademické podle svého vlastního případě nemohli naplňtu hereze neboli bludu uvedený kánon Kode. Jednak proto, že osobla a nebude článkem jako funkcionáři sen povinnost volit podle s ního úsudku, který n nucován žádným způ formou striktního příka nutí by mohlo být pře

Hovořit tedy v tom je skutečně se strany ně jak bylo povážlivé KT, že zveřejňování programů na stránka schválil »učitelský ú zneužívání resp. nadu

lo pod vládou Jindřicha VIII. vůbec srovnatelné s protestantskou reformací. Hilaire Belloc právem konstatuje, že pod Jindřichem VIII. došlo ke schizmatu, nikoliv k herezi:

»Nebylo to žádné heretické hnutí ve vlastním slova smyslu, tzn. nebojovalo se proti žádné podstatné části učení, tak jak jsme tomu svědky na evropském kontinentu, kde bylo silně napadáno. Anglické schizma sice popíralo papežovu autoritu, ale nejen že nepopíralo transsubstanciaci (přepodstatnění chleba a vína v živé a skutečném Tělo a Krev Ježíše Krista, viz KKC 1413), ale dokonce ji vehementně zastávalo a přidržovalo se mše a celého systému svátostí. Můžeme prostě a jednoduše říct, že pro obyčejného člověka v jeho každodenním životě a při plnění jeho týdenních náboženských povinností probíhal život přesně tak, jako dříve«⁽⁵⁾.

Nástup Eduarda VI.

Jindřich VIII. zemřel v lednu 1547 a jeho nástupcem se stal churavý devítiletý král Eduard VI, syn Jany Seymourové, třetí Jindřichovy manželky, kte-

Malba představuje, jak Jindřich VIII. na smrtelné posteli určuje Eduarda VI. za svého nástupce a nejvyšší hlavu anglikánské církve. Vysocí hodnostáři svěští i církevní, kteří se s výjimkou bývalého lorda kancléře Thomase Moora a biskupa Johna Fishera přizpůsobili duchu doby a podrobili se králi a účastní se tohoto obřadu se zbožnou úctou. Papeži je na hlavu hozena anglikánská Bible, a tak se demonstrovuje jeho vyloučení z anglikánské církve. Král Jindřich VIII kvůli své milence Anně Boleynové roztrhl církev, ale nepřál si její protestantizaci. Je to příklad, že odtržení od papežství činí nemožným udržet katolickou víru.

rý se stal loutkou v rukou panující protestantské Rady. Protestanté, kteří za života Jindřicha VIII. své přesvědčení skrývali, vystoupili nyní zcela bez ostychu. Nebylo se již čeho obávat. Jejich cílem bylo vyhladit kato-

lickou víru v Anglii a za hlavní prostředek, který k tomu zvolili, bylo zničit prastarou latinskou mši a nahradit ji protestantskou večerí Páně konanou v angličtině. To, že neuznával papeže, nespokojovalo Cranmera, dokud zde bylo něco »papistického«, a tím rozuměl Cranmer a jeho spolureformátoři mši svatou. Byla to právě mše, o kterou šlo nejen pro katolíky, ale i pro protestanty. Cranmer nenáviděl mši jako živoucího nepřitele. Napadl kořeny papismu, tj. jak sám píše »papistické učení o transsubstanciaci, o skutečné přítomnosti Kristova Těla a Krve ve svátosti oltářní (jak to nazývají), oběť, kterou Kristus přináší skrze kněze za vykoupení živých i mrtvých«⁽⁶⁾.

Nenávist reformátorů ke mši velice dobře vystihuje citát Johna Hooperse, biskupa z Gloucesteru: »Já věřím, že poslední večere Páně není žádná oběť, nýbrž jen připomínka a oslava památky na oběť Ježíše Krista. Proto se nesmí ani uctívat jako Bůh,

ani jako Kristus, který je v ní přítomen, protože toho je možno vzývat pouze vírou bez prokletých prvků. Stejně tak věřím a vyznávám, že papistická mše je lidský vynález a lidský ritus, oběť Antikrista a jako popření oběti Ježíše Krista, tedy jeho smrti a umučení; je to páchnoucí a otrávený hrob, který maří a zakopává zásluhy krve Kristovy, a proto musí být zničen a nahrazen zcela nově«⁽⁷⁾.

Přes svou nenávisť ke mši rozhodl Cranmer zvolit velmi opatrný postup, a to i přes to, že pod vládou Eduarda VI. měli protestanté království dokonale pod kontrolou. Cranmer poznal, že odbourání mše je záležitost, kterou je třeba rozložit do několika let, aby se předešlo ozbrojenému povstání. P. Francis Clark napsal o dosud největším výzkumu eucharistické nauky protestantských reformátorů:

»V prvním kritickém období viděl Cranmer a jeho přátelé, že by bylo nechtěnější provádět reformaci postupně, aby se vědomí lidí připravilo na radikálnější postupy. Někdy byl potřebný nátlak nebo zastrašování, aby se překonal odpor, ale v zásadě spočívala politika v tom, potlačit nejdříve konzervativní masu národa, odejmout jí katolicky smýšlející vůdce a pak je přivyknout pozvolna na nový náboženský systém«⁽⁸⁾.

(Pokračování příště)

Poznámky:

- (1) P. Hughes, The Reformation in England, London 1950, svaz. II., str. 158;
- (2) F. Clarc, Eucharistic Sacrifice and the Reformation, Oxford 1967, str. 107;
- (3) J. Lortz, Die Reformation in England, Freiburg 1941, svaz. 11, str. 229;
- (4) viz poznámku 2, str. 111–112;
- (5) G. Constant, The Reformation in England, London 1934, svaz. VIII.;
- (6) T. Cranmer, Works, Cambridge 1852, str. 32;
- (7) J. Hooper, later Writings, Cambridge;
- (8) viz poznámku 2, str. 194.

áře (i seminaristy), že ho senátu, kteří volili o úsudku, v žádném nit skutkovou podstatu, jak ji vymezuje výše exu církevního práva. a děkana nikdy nebyvíry, jednak proto, že átu měli ze svědomí vého nejlepšího vlastemůže být nikým přisobem a už vůbec nezu, jehož neuposlechněm postihu.

mínů, které mají svůj jasně vymezený a závažný obsah, vede jen k matení pojmů a desinformování veřejnosti.

Lubomír Štula

Can. 751: Dicitur **haeresis**, pertinax, post receptum baptismum, alicuius veritatis fide divina et catholica credendae negatio, aut de eadem pertinax dubitatio; **apostasía**, fiedí christianae ex toto repudiatio; **schisma**, subjectionis Summo Pontifici aut communio nis cum Ecclesiae membris eidem subditis detrectatio.

Bludem se nazývá tvrdošíjně popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjně pochybování o ní po přijetí křtu; **odpad** od víry je odmítnutí křesťanské víry jako celku; **rozkol** je odmítnutí podřízenosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podřízenými.

Pravé náboženství je jen jedno

Katolické agentury někdy zveřejňují zprávy, při kterých se člověk musí ptát, jsou-li vůbec relevantní pro agenturu, která si říká katolická, anebo zda by přinejmenším neměl být k takovým zprávám přidán přiměřený komentář. Příkladem je zpráva agentury KNA, která byla zveřejněna 22. ledna 1997:

KNA, Mnichov. Filozof a přírodovědec Karl Friedrich von Weizsäcker diagnostikoval stále slábnoucí význam velkých světových náboženství. Velké propojení mezi společnostmi vede ke kulturní a náboženské výměně, která činí nemožnou víru jen jediného náboženství, řekl ve své přednášce na mnichovské univerzitě. Podle jeho názoru stává se náboženství stále více záležitostí menšin. To je možno konstatovat na bujení sekt.

Filozof navrhl, aby se hledaly principy, které jsou všem společností společné. Jako základní věta platí známé pravidlo »Co nechceš, aby druhí činili tobě, nečiň ani ty druhým«. Na konci tohoto hledání by mohl být »světový ethos ve smyslu teologa Hanse Künga«. To neznamená nějaké nové světové náboženství, nýbrž mír mezi světovými náboženstvími. Cílem světobjímajícího ethosu jsou při tom »mír, sociální spravedlnost a ochrana přírody«, podtrhuje von Weizsäcker.

* * *

Není sporu o tom, že mnoho současníků sdílí názor filozofa von Weizäckera. Odpovídá totiž duchu doby, který odmítá jednoznačné určení obsahu víry a za nejvyšší normu stanovil libovůli. Člověk prý se může nasytit na překypujícím stole světových názorů a náboženství a la carte s úplným komfortem.

Jenže, co je to vůbec náboženství? Snaha o nalezení smyslu? O harmonii s lidmi a s vesmírem? O zdokonalení vlastního já?

Kdyby toto bylo náboženství, pak bychom mohli smýšlet stejně jako filozof od starnberského jezera. Pak by náboženství mohla přicházet a odcházet, člověk si z nich vybere to, co jej nejvíce oslovuje, a sestaví si z toho své nové, vlastní, lepší náboženství. Není to tak dávno, co se mluvilo o náboženství »na míru«.

ANO člověka Bohu

Jenže v křesťanském a již v židovském pojetí je náboženství něco zcela jiného. Náboženství je úplně stejně tak intelektuální jako existenciální ANO člověka k tomu, jak se Bůh sdílí lidem. To vyvrcholilo a ověřilo se ve vtělení Boha v Ježíši Kristu, v jeho životě, utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Je totiž skutečností, že žádný z množství zakladatelů náboženství nevstal třetí den po své smrti a nevtiskl svému náboženství pečeť pravosti. A tak jen jedno jediné ná-

boženství je skutečně pravé, i když je to duchu doby proti srsti.

Není tedy možno mluvit jednoduše bez rozlišování o »náboženstvích«. Weizsäckerovo pojetí naopak je sice moderní, ale je to neudržitelný relativismus respektive indiferentismus, který prohlašuje rozhodnutí o pravosti a falešnosti dokonce za nedovolené. Něco podobného vložil již Lessing do úst svému moudrému Nathanovi.

Si tacuisses...

Ve skutečnosti je člověk konfrontován s Božím zjevením v Ježíši Kristu, aby se rozhodl pro anebo proti, a na pravdě evangelia Ježíše Krista to nemění vůbec nic, jestliže se pro ně rozhodne většina nebo menšina. V tom může mít Weizsäcker pravdu, že náboženství bude stále více záležitostí menšin. Ale pokud jde o církve, to jí Kristus již dávno sám předpověděl.

„Jedině prostřednictvím katolické církve, která je všeobecným nástrojem spásy, je dosažitelná plnost všech prostředků spásy. Věřme totiž, že jedině apoštolskému sboru, jemuž stojí v čele Petr, svěřil Pán všechno bohatství Nového zákona, aby ustanovil jedno Kristovo tělo na zemi, k němuž se musí plně přivtělit všichni, kdo už patří nějakým způsobem k Božímu lidu“ (II. vatikánský koncil, UR 3).

Když tedy Weizsäcker navrhuje hledat principy, které jsou společné všem společnostem a kulturám, a z toho sestavit světový ethos, který umožní mírové soužití lidstva, pak je třeba říct, že takové principy jsou ve skutečnosti životně důležité. Ale není zapotřebí je vůbec hledat. Jím navrhované »zlaté pravidlo« stojí již ve Starém i v Novém zákoně a katolická tradice již po staletí vyvozuje závěry z přirozeného zákona. Sociální učení církve rozvíjené od dob Lva XIII. odpovídá ideálním způsobem tomu, co by chtěl Weizsäcker zbytečně hledat u Hanse Künga.

Der Fels 3/97

Otázka svědomí

Církevní konstituce Lumen gentium v odstavci 21 říká: V biskupech, jimž stojí kněží po boku, je uprostřed církevní obce přítomen Ježíš Kristus, nejvyšší Velekněz.

Vkládáním rukou je nositelům úřadu jako »zástupcům Kristovým předána plná moc a odpovědnost«. To odlišuje církve od nějakého spolku, který si své »orgány volí a deleguje jim svou pravomoc«. O biskupech říká koncil, že mají v obzvláštním způsobu svěřenu roli samého Krista, Učitele, Pastýře a Kněze, a tedy jednájí jeho jménem.

Proto je úkolem posvěceného nositele úřadu, aby hlásal

nikoliv svoje ideje a přání, ale slovo Ježíše Krista. Toto evangelium nositelé úřadu také »přijali«; ono tedy není jejich produktem ani produktem předchozích církevních obcí, nýbrž je to Evangelium Ježíše Krista.

Ten nejhlubší důvod, proč potřebujeme v církvi úřad, spočívá v tom, že nikdo nemůže sám sobě hlásat a darovat evangelium (srov. Katechismus kat. církve č. 875), že nikdo nemůže pomoci sám sobě,

všichni potřebujeme spásu, a tedy Spasitele. Duchovní úřad je tu v církvi na to, aby dával a uděloval, co žádný člověk a žádné společenství samo o sobě nemůže darovat. Důležité při tom je, aby i nositelé úřadu sami zůstali otevření a přijímali Krista a byli si vědomi, že i oni potřebují milost.

To jsou pravdy, které je třeba připomenout všem, kteří tak rádi kritizují »úřad církve«, kteří by rádi zaměnili apoštolský úřad za tzv. »demokraticky sbratřenou a družnou církve«.

Ovšem i někteří biskupové si musí uvědomit, že nebyli vysvěceni proto, aby šířili ně-

List Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku 1997

Jako každoročně i letos posílá Jan Pavel II. všem kněžím dopis k jejich svátku – Zelenému čtvrtku 1997. List datovaný 16. března má dvanáct stran a byl publikován v 7 jazycích.

V první z pěti kapitol připomíná Jan Pavel II. znovu své kněžské svěcení 1. listopadu 1947 a nedávné oslavy 50. výročí tohoto památného dne. Děkuje všem, kteří je spolu s ním oslavili při koncebrované mši svaté.

Další tři kapitoly jsou uvedeny heslem: *Ježíši, knězi navěky, smiluj se nad námi.*

V druhé části zdůrazňuje Svatý otec, že věnuje tento list k Zelenému čtvrtku prvnímu ze tří roků bezprostřední přípravy na Velké jubileum r. 2000. Rok 1997 je zasvěcen Kristu, rok 1998 Duchu svatému a rok 1999 Bohu Otci, a končí: *Také my chceme zakončit druhé tisíciletí společným zpěvem chvály Nejsvětější Trojici.*

Dále uvádíme hlavní části dalších tří kapitol papežova listu kněžím:

jaké vlastní názory a rozhodovali podle svého zdání, nýbrž jedině proto, aby hlásali poselství církve, poselství Kristovo a hledali jedině čest a slávu Boží.

Jiní by si měli uvědomit, že opření o Krista mohou vystupovat s mnohem větší odvahou, aby řekli to, co mají říct, i když budou pro to méně populární a nesklidí potlesk sdělovacích prostředků, které tak rády útočí na některé katolické kruhy.

Z kázání vídeňského arcibiskupa Schönborna při svěcení pomocného biskupa
SKS

3. *Ježíši, knězi navěky, smiluj se nad námi.* Tato invocace je z litanie k Ježíši Kristu – Knězi a Oběti, kterou se modlili v krakovském semináři v předvečer kněžského svěcení. ...Chci ji uvést do souvislosti s tímto listem, protože podle mého názoru ilustruje zvláště bohatým a hlubokým způsobem kněžství Ježíše Krista a pouto, které nás s ním spojuje. ...Když se obětoval v krvavé oběti na kříži, zachoval nám na to pro všechny časy nekravou památku pod způsoby chleba a vína. Pod těmito způsoby světil svou obětí církvi. Tak tedy církev a všichni její kněží slaví jedinou Kristovu obětí.

Vzpomínám živě na pocity, které ve mně vyvolala konsekrční slova, když jsem je poprvé vyslovoval spolu s biskupem, který mě světil. Jak by tato slova mohla nezasáhnout hluboce srdce, které bije v nás

❑ Zázračné uzdravení dosud působí

V těchto dnech se dožila 80 let Elisa Erlová. Narodila s ochrnulou končetinou. Když jí bylo 5 let, prosili její rodiče v Altöttingu sv. bratra Konráda o její uzdravení. Jejich prosby byly tehdy zázračně vyslyšeny a Elisa se již 75 let těší dobremu zdraví.

❑ Výbuch sopky

Čtyři roky po poslední erupci došlo na ostrově Manam v Nové Guinei v prosinci 1996 k novým mohutným erupcím, které trvaly několik dní. 34 hodiny byl ostrov ponořen do úplné tmy. Pršely rozžhavené kameny a horký

po celý náš kněžský život? Opakujeme je pokaždé, jakoby to bylo poprvé. Snažme se o to, aby nikdy nebyla pronášena ze zvyku. Právě těmito slovy se nejvíce naplňuje naše kněžství.

4. Kristus uvádí do věčné svatyně Obět, kterou je on sám, jako cenu za naše vykoupení. Obětní dar, tzn. samotná obět je od kněze neoddělitelná. Byla to právě litanie o Ježíši Kristu, Knězi a Oběti, recitovaná v semináři, která mi umožnila, abych to pochopil. Stále se vracím k této základní lekci.

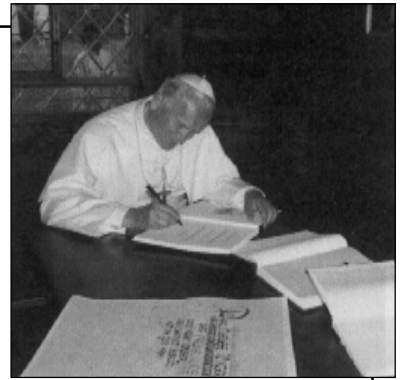
5. Dnes je Zelený čtvrtek. Celá církev se v duchu nachází ve Večeřadle, kde se shromáždili apoštolové spolu s Kristem k Poslední večeři. Přečteme si znovu slova, která podle Janova evangelia pronesl Kristus ve své feči na rozloučenou.

Přátelé! Tak nazývá Ježíš své apoštolové. Stejně chce nazvat i nás, nás, kteří díky svátosti svěcení kněžstva máme účast na jeho kněžství. Nasloucháme těmto sloům s velkým dojetím a s velkou pokorou. Obsahují velkou pravdu. Především pravdu o přátelství, ale také pravdu o nás samých, kte-

písek. Na ostrově žije 7 tis. obyvatel, převážně katolíků. Steylerští misionáři a sestry poskytli obyvatelům pohotově první pomoc. Na 2,5 tisíce jich přijali pod střechy svých škol a na misijní stanici Bogia na opačném břehu ostrova. Dvanáct obyvatel přišlo o život a více než sto utrpělo zranění a leží s těžkými popáleninami v nemocnicích v Madangu a v Bogii. Některé z obyvatel připravila tekoucí láva o všechn majetek.

❑ Špatné předzvěst pro Hongkong

Počátkem tohoto roku odhlavoval čínský národní kongres zákon, podle kterého příslušní-

ří máme účast na Kristově kněžství jako služebníci Eucharistie. Mohl nám Ježíš vyjádřit své přátelství výmluvnějším způsobem, než tím, že nám umožnil, abychom jako kněží Nové úmluvy jednali jeho jménem, *in persona Christi Capitis?* To je právě to, co se děje pokaždé, když konáme svou kněžskou službu, a především když slavíme Eucharistii.

Ježíš Kristus řekl: *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás, a já jsem vás poslal, abyste šli a přinášeli ovoce a vaše ovoce aby bylo trvalé.* Na závěr tohoto listu vám posílám tato slova jako povzbuzení. V den, kdy si připomínáme ustanovení svátosti kněžství, povzbuzujeme se navzájem, drazí bratři, abychom přinášeli ovoce jako apoštolové, a naše ovoce aby bylo trvalé.

VIS

ci vojenských jednotek Hongkongu nesmějí patřit k žádné náboženské organizaci. Zákon vstupuje v platnost 1. 7. 1997, v den, kdy Hongkong připadne pod čínskou správu. Pro náboženské společnosti Hongkongu je to těžká rána, protože již dlouho usilují o náboženskou svobodu pro vojáky.

❑ Zamítnutý návrh

Sociálně demokratická frakce zamítla návrh, aby kardinál Joseph Ratzinger obdržel čestné občanství města Mnichova, kde dříve působil jako arcibiskup. Jako důvod uvádí, že kardinál zde působil jen čtyři roky.

SKS

F A T I M A

C H Y B Í

❑ Neatraktivní sportovkyně

Podle časopisu Facts 6/97 je švýcarská sjezdařka Heidi Zurbiggenová sice dobrou sportovkyní, ale pro reklamní účely je málo atraktivní, protože je »bohabojná a konzervativní«.

❑ Ofenzivnější obrana

Francouzští biskupové se rozhodli, že budou katolicismus hájit ofenzivněji i soudní cestou. Jak řekl generální sekretář francouzské biskupské konference Bernard Lagoutte, církev pouze vyvozuje důsledky z toho, že je napadána jinými institucemi. »Co je moc, to je

moc!« říká Lagoutte. Biskupská konference založila sdružení *Náboženské přesvědčení a svobody*, která má použít všech dostupných právních prostředků, aby hájila církev, její instituce a učení ve všech případech, kdy bude církev haněna a špiněna. Katolíci nejsou ve Francii žádnou nežádoucí menšinou a mají stejná práva jako ostatní spoluobčané.

❑ Jasná kritéria

Kardinál Meisner, kolínský arcibiskup, požaduje, aby byla jasně hlášána Boží měřítko pro sexuální morálku. Ve své homilii při jedné bohoslužbě řekl

kardinál, že mládež se může na církev spolehnout. Církev má pro hnutí mládeže »Zápas o to být jiný a být čistý« velké sympatie a obdiv, stojí za mládeží a nenechá ji padnout. Podle jeho slov mladí lidé ještě plně nezažili, »jak beznadějný a beze smyslu se může stát život, když se bez ochrany vydá trendu bez víry a mravnosti«.

❑ Ozbrojená mládež

15% americké mládeže chodí do školy ozbrojeno revolverem nebo pistolí. Vyplývá to z výsledku průzkumu, který byl proveden v Atlantě. Podle ředitele Marka Rosenberga násil-

ností mezi 15–19letými Američany sice kvantitativně nemusí přibývat, ale »když bojují, končí to smrtí«. Stále častěji sahají po zbraních i děvčata.

SKS

❑ Cena bojovníkovi proti lepře

Itálie: Italský kněz – novinář P. Kizito Sesana – se stal letošním nositelem Ceny Raoula Follereaua. Cena pojmenovaná po bojovníkovi proti lepře, který zemřel v r. 1975, bude duchovnímu předána 24. května ve střeďoitalském městě L'Aquila.

ČBK

Kanonizační proces Matky Vojtěchy Hasmandové

Prohlášení brněnského biskupa k začátku kanonizačního procesu Služebnice Boží, Matky Vojtěchy Hasmandové

Po vykonání všech přípravných kroků, po získání kompetence a Nihil obstat od Kongregace pro kauzy svatých a po souhlasném vyjádření českých a moravských biskupů, jsem jako brněnský diecézní biskup rozhodl o zahájení procesu o životě, ctnostech a zázracích Služebnice Boží, Matky Vojtěchy Hasmandové, generální představené Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boro-mejského ve Znojmě-Hradišti, která zemřela v pověsti svatosti 21. 1. 1988.

Proces byl zahájen v pátek 29. listopadu 1996 ve 14.00 hod. na Biskupství brněnském za přítomnosti všech zainteresovaných: Mons. ThDr. Karla Simandla, postulátora kauzy, členů tribunálu – ThLic. Josefa Pacala, biskupského delegáta, P. Vnislava Fruvirta, obhájce spravedlnosti, Jiřího Pihoně, notáře a Ludvíky Koukalové, pomocné notářky.

Za Biskupství brněnské byl se mnou přítomen Mons. Jiří Mikulášek, generální vikář, RNDr. Aleš Mikula, kancléř biskupství, Mgr. Vladimír Langer

a Ing. Martina Jandlová, notářka biskupství. Mezi přítomnými byl Mons. ThDr. Josef Lašovička z Vatikánu a několikačlennou delegaci sester Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boro-mejského vedla její generální představená, S. M. Remigie Anna Češíková, SCB.

Po modlitbě a úvodní promluvě postulátora kauzy jsem přijal žádost o zahájení procesu a byly přečteny listy Kongregace pro kauzy svatých – jeden o udělení kompetence a druhý o udělení Nihil obstat.

Následovala přísaha členů tribunálu, že budou svěřenou úlohu vykonávat zodpovědně a že zachovají potřebnou mlčenlivost, a byly předány pověřovací listiny. O celém zasedání byl učiněn zápis potvrzený podpisy a razítky.

Tímto prvním zasedáním byl oficiálně zahájen kanonizační proces Služebnice Boží, Matky Vojtěchy Hasmandové.

Potřebná zkoumání budou trvat nějakou dobu. Kdyby někdo znal některé důležité okolnosti ze života Služebnice Boží, Matky Vojtěchy, ať je ohlásí na

adresu postulátora: **Mons. ThDr. Karel Simandl, Šporkova 12, 118 00 Praha 1.**

Postulátor záležitost prozkoumá a postoupí tribunálu. Na stejnou adresu je možné posílat žádosti o informační materiál a zprávy o vyslyšení proseb na přímluvu Matky Vojtěchy. Právě zázrak či nějaké vyslyšení, ke kterému došlo při vyzvání Boha na přímluvy této Boží služebnice, je velmi důležitým prvkem při každém dokazování svatosti.

Můžeme tedy vyprošovat od Boha vyslyšení našich potřeb na přímluvy Matky Vojtěchy Hasmandové.

Zahájený kanonizační proces ještě není vyhlášením za svatého. Je to začátek dokazování a k jeho dobrému průběhu je potřeba Boží milosti a pomoci. Modleme se proto za průběh procesu a za oslavení Služebnice Boží, Vojtěchy Hasmandové.

Dá-li Bůh, bude to nový mocný stimul pro duchovní život nás všech.

Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

Modlitba o vyslyšení na přímluvu Matky M. Vojtěchy Hasmandové

Všemohoucí věčný Bože, Tvá služebnice, Matka Marie Vojtěcha Hasmandová, s láskou a opravdovostí přijala Tvé volání ke službě a statečně mu zůstala věrná i v těžkostech. S vnitřní svobodou a radostí přinášela oběti pro růst Tvého království.

S důvěrou v moudrost církve vedla společenství, které jí bylo svěřené, a laskavě a velkodušně pomáhala všem, kdo se na ni obraceli.

Pane, předkládáme Ti své naléhavé prosby a dovoláváme se přímluvy Matky Vojtěchy s důvěrou ve vyslyšení, neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků.

Amen.

DĚKAN POLC POTVRZEN ŘÍMEM

Nově zvolený Akademický senát KTF UK na svém prvním řádném zasedání dne 13. 3. 1997 provedl volbu děkana KTF UK. Novým děkanem této fakulty byl zvolen Prof. ThDr. Mons. Jaroslav Polc, který po oznámení výsledku volbu přijal.

Jaroslav Polc, známá osobnost českého katolického exilu, je specialistou na obecné i české církevní dějiny a patrologii. Narodil se 14. 9. 1929 v Chicagu (USA). Habilitován 29. 4. 1991, jmenován docentem

13. 12. 1991, jmenován a ustanoven profesorem 14. 10. 1992.

Písemné schválení a potvrzení Prof. ThDr. Jaroslava Polce novým děkanem KTF UK, obdržel v pátek 21. 3. z Říma kardinál Miloslav Vlk. V dekretu se praví, že na základě doporučení pražského arcibiskupa a Velkého kancléře KTF UK se Kongregace pro katolickou výchovu v Římě rozhodla schválit a potvrdit volbu Prof. ThDr. Jaroslava Polce děkanem KTF UK v Praze na tříleté funkční období. **ČBK**

EXERCICIE V POUTNÍM A EXERCIČNÍM DOMĚ STOJANOV – VELEHRAD V ROCE 1997

KNĚŽSKÉ EXERCICIE

13. 7. – 19. 7. – Stávat se knězem (P. B. Holota, OFM)

20. 7. – 26. 7. – Na cestě s Ním (P. M. Kabrda, SDB)

Zajištěno ubytování v jednolůžkových pokojích.

EXERCICIE PRO LAIKY

DUBEN:

8. 4. – 12. 4. – exercicie pro starší osoby (P. V. Ondřej, SJ)

16. 4. – 20. 4. – Exercicie pro ženy a muže do 50 let (P. J. Vinklárek, OP)

KVĚTEN:

7. 5. – 11. 5. – duchovní obnova pro snoubence (P. F. Hanáček)

13. 5. – 17. 5. – exercicie – mariánští ctitelé (P. J. Hladiš, SJ)

14. 5. – 18. 5. – duchovní obnova – laici žijící v manželství do 50 let (P. M. Kabrda, SDB)

21. 5. – 25. 5. – základní kurz ignaciánských exercicií – do 50 let (P. K. Weichsel, SJ)

ČERVEN:

3. 6. – 7. 6. – exercicie pro důchodce, osamělé a nemocné (P. J. Pekárek, SDB)

10. 6. – 14. 6. – exercicie pro starší osoby (P. V. Ondřej, SJ)

ČERVENEC:

9. 7. – 13. 7. – duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů, terc. O. Praem, jáhen)

SRPEN:

3. 8. – 7. 8. – duchovní obnova – pedagogové, vychovatelé (P. M. Fiala, O. Praem)

24. 8. – 27. 8. – duchovní obnova pro učňovskou a středoškolskou mládež (P. V. Šíma)

ZÁŘÍ:

2. 9. – 6. 9. – duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež (P. Altrichter, SJ, P. Ambros, SJ)

Přihlášky posílejte na adresu:

Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, telefon/fax 0632/714 20.

9. 9. – 13. 9. – duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež (P. M. Šimák, OP)

17. 9. – 21. 9. – duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře, zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů, terc. O. Praem, jáhen)

30. 9. – 4. 10. – exercicie – mariánští ctitelé (P. J. Hladiš, SJ)

ŘÍJEN:

21. 10. – 25. 10. – exercicie pro starší osoby (P. V. Ondřej, SJ)

24. 10. – 28. 10. – exercicie pro ženy a muže do 50 let (P. J. Vinklárek, OP)

LISTOPAD:

5. 11. – 8. 11. – exercicie pro ženy, muže do 50 let (P. R. Janča, OFM)

12. 11. – 16. 11. – Činný život Ježíše Krista (I. pokrač.), (P. K. Weichsel, SJ)

19. 11. – 23. 11. – Utrpení Ježíše Krista (II. pokrač.), (P. K. Weichsel, SJ)

26. 11. – 30. 11. – Oslavení Ježíše Krista (III. pokrač.), (P. K. Weichsel, SJ)

26. 11. – 29. 11. – duchovní obnova pro podnikatele (pokrač.), (P. F. Hanáček)

PROSINEC:

3. 12. – 6. 12. – adventní duchovní obnova – ženy, muži (P. F. Petrik)

9. 12. – 13. 12. – exercicie pro starší osoby (P. V. Ondřej, SJ)

10. 12. – 14. 12. – duchovní obnova pro snoubence (P. F. Hanáček)

Exercicie začínají v první uvedený den v 18 hodin.

Ceny za pobyt:

ubytování na osobu a noc

dvoulůžkový pokoj 80,- Kč

jednolůžkový pokoj 120,- Kč

apartmá pro 1 osobu 200,- Kč

celodenní strava 80,- Kč

Poplatek se platí při nástupu. Jednolůžkový pokoj nahlásit při objednávce. Mládež, studující a sociálně slabí mohou při nástupu požádat o slevu.

Víkendové exercicie pro rozpoznávání povolání

BRNO (pro mladé muže) 1. – 4. 5. 1997 v církevním domově „Petrimum“

„JSTE SCHOPNI PRO NĚKOHO RISKOVAT ŽIVOT? UDĚLEJTE TO PRO KRISTA!“

Jan Pavel II.

informace, přihlášky: katolická komunita MILES JESU, Kamenná 59,

639 00 BRNO – tel: 05/43 21 52 65

Na základě četných dotazů rodičů a budoucích uchazečů o studium na církevních rodinných školách a Dívčích katolických školách sdělují, že Rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy České republiky o opatřeních souvisejících s útlumem studijního oboru 63-44-6 Rodinná škola (čtyřleté studium) ve státních školách se nevztahuje na církevní rodinné školy a Dívčí katolické školy.

František Lobkowicz,
předseda školské komise ČBK

Střední zdravotnická škola a Vyšší zdravotnická škola E. Pöttinga v Olomouci oznamuje, že je stále ještě možno podávat přihlášky ke studiu oboru **všeobecná sestra s křesťanskou výchovou (53-01-6)**. Jedná se o čtyřleté studium s maturitou a od oboru všeobecná sestra se liší pouze zařazením předmětů křesťanská etika a křesťanská výchova. Jako cizí jazyk se vyučuje italština. První etapa přijímacích zkoušek se koná 20. 4. 1997. Škola může žákům poskytnout ubytování a stravování. Podrobnější informace lze získat na SZŠ a VZŠ EP Olomouc, Pöttingova 2, a to osobně nebo telefonicky na číslech 068/541 81 06, 068/ 570 41 11.

Kolegium katolických lékařů v Brně pořádá v pátek 11. 4. 1997 přednášku Prim. MUDr. Ivana Remeše, pracovníka Společnosti pro studium sekt, na téma: **SEKTY A JEJICH PŮSOBNÍ**. Přednáška se koná v Centru dětských odborných služeb v Brně, Žerotínovo nám. 4-6, a začíná v 17.00 hodin.

ŘÍP – TRADIČNÍ POUŤ KE SV. JIŘÍ BUDE TENTO ROK 20. DUBNA V 15 HODIN.

Doprava je možná buďto vlakem do Roudnice nad Labem a odtud jít pěšky (odchod od probošství, 13.15 hod.), nebo automobilem na parkoviště ve vsi Krábčice-Rovné přímo pod Řípem. Pravidelné bohoslužby ve starobylé rotundě sv. Jiří (s varhanním doprovodem) se konají každou první nedělí v měsíci od 15.00 hodin.

Neděle 6. 4. – 2. velikonoční
Sk 4,32–35

Idylka až neskutečná. Ale konkrétněji: Jakou nouzi svého bližního mohu zmírnit? Nebo o co se nechci v církvi sdílet? Teď právě v modlitbě to může Ježíš ve mně změnit.

Pondělí 7. 4. – Zvěstování Páně
Lk 1,26–38

Bůh přichází překvapivě, ale s dobrými dary. Dnes jako kdysi. Jde jen o to, zaujímat vždy mariánský postoj. Ten je charakterizován slovem „ano“. Toto slovo otevírá Božím darům cestu do našich životů.

Úterý 8. 4. – Sk 4,32–37

Idylka až neskutečná. Ale konkrétně: jakou nouzi svého bližního mohu zmírnit? Nebo o co se nechci v církvi sdílet? A nakonec a nehlouběji: co mi brání dávat nebo sdílet? Teď právě v modlitbě to může Ježíš ve mně změnit!

Středa 9. 4. – Jan 3,16

Řekne-li se v Janově evangeliu „svět“, pak je tím míněno především to v lidstvu, co je odcizeno Bohu. S lidmi, postoji, následky, chování, které jsou Bohu odcizeny, máme ovšem bohaté zkušenosti. Bude tedy dost snadné si představit, co všechno, co tak těžce snášíme, si v tomto světě Bůh zamiloval. Za jaké lidi vlastně dal svého Syna. Měli bychom skončit v úžasu nad bezmezností Boží lásky.

Čtvrtek 10. 4. – Sk 5,27–32

V Boží věci nemusím být sám. Dosvědčuje ji se mnou Duch svatý. To dává křesťanům sílu, která nikoho neohrožuje. Ale pokud bychom přestali být Ježíšovými svědky, můžeme být opuštěni Duchem!

Pátek 11. 4. – Sk 5,34–42

Nemusíme se tedy obávat: pochází-li naše konání od Boha, tedy z inspirace Ducha svatého, nepodaří se ho zničit. To je zároveň důkaz o tom, že žijeme vzkříšení, neboť vzkříšení lze chápat i jako záchranu všeho, co bylo vírou spojeno s Kristem.

Sobota 12. 4. – Sk 6,1–7

„Modlitba a služba slova“ stojí v centru apoštolské práce. Vše ostatní není zbytečné, ale modlitbu ani službu slova nenahradí. Jak se tedy mohu a mám podílet na této hlavní apoštolské práci?

Neděle 6. dubna 2. neděle velikonoční	- 1. čt.: Sk 3,32–35 Ž: 118 (117)2–4.16ab+17–18.22–24 2. čt.: 1 Jan 5,1–6 Ev.: Jan 20,19–31	odp.: 1
Pondělí 7. dubna slavnost Zvěstování Páně	- 1. čt.: Iz 7,10–14 Ž: 40 (39)7–8a.8b–9.10.11 2. čt.: Žid 10,4–10 Ev.: Lk 1,26–38	odp.: slov. 8a+9b
Úterý 8. dubna férie	- 1. čt.: Sk 4,32–37 Ž: 92,1ab.1c–2.5 Ev.: Jan 3,7–15	odp.: 1a
Středa 9. dubna férie	- 1. čt.: Sk 5,17–26 Ž: 33,2–3.4–5.6–7.8–9 Ev.: Jan 3,16–21	odp.: 7a
Čtvrtek 10. dubna férie	- 1. čt.: Sk 5,27–33 Ž: 33,2+9.17–18.19–20 Ev.: Jan 3,31–36	odp.: 7a
Pátek 11. dubna pam. átka sv. Stanislava, biskupa a m. učeňníka	- 1. čt.: Zj 12,10–12a Ž: 34 (33)2–3.4–5.6–7.8–9 Ev.: Jan 17,11b–19	odp.: 5b
Sobota 12. dubna férie	- 1. čt.: Sk 6,1–7 Ž: 32,1–2.4–5.18–19 Ev.: Jan 6,16–21	odp.: 22

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	6. 4.	7. 4.	8. 4.	9. 4.	10. 4.	11. 4.	12. 4.
Antifona	482	1335	518	518	518	1708	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	1335	518	518	518	1708	518
Antifony	472	1336	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	815	1337	523	526	529	1710	536
Antifona k Zach. kantiku	515	1337	523	526	530	1711	536
Prosby	515	1337	523	526	530	1711	536
Záv. modlitba	515	1338	524	527	530	1347	537
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	519	519	519	519	519	519
Antifony	474	1338	519	519	519	519	519
Žalmy	474	1264	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	476	1338	524	527	530	534	537
Záv. modlitba	515	1338	524	527	530	533	537
Nešpory: SO							
Hymnus	477	477	1339	517	517	517	1714
Antifony	478	478	1340	960	976	992	1009
Žalmy	478	478	1340	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	513	516	1342	525	528	531	1717
Ant. ke kant. P. M.	513	516	1343	525	528	532	1718
Prosby	513	516	1343	525	528	532	1718
Záv. modlitba	515	515	1338	524	527	530	1347
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Vám...

Představujeme

POSELSTVÍ PANNY MARIE

V medjugorských zjeveních Panna Maria od roku 1984 začala systematicky duchovně vést farnost a poutníky. Nejdříve to bylo v rámci čtvrtěčasných vzkazů a od začátku roku 1987 dává měsíční vzkazy. My věřící v podstatě víme, co máme dělat, abychom duchovně rostli, ale neděláme to. Naše náboženské úkony, zejména po skončení totality, se stávají formálnější a naše aktivita se mnohdy probudí nanejvýš v souvislosti s organizační náboženskou prací a při poučování mnohých lidí. Ale i vydávání mnoha náboženských knih nevede k výraznému oživení náboženského života a duchovnímu růstu. Ukazuje se, že je obtížné připomínáním známých věcí nadchnout lidi ke změně života.

Proto je překvapující, že duchovní vzkazy Panny Marie z medjugorských zjevení člověk přijímá jinak. Již v úvodu člověk cítí, že Panna Maria vidí do situace ve farnosti a respektuje, že zapomněli na víru svých předků, a postupuje taktně, prosí, ale nevnucuje se: „Drahé děti! Já jsem si tuto farnost zvláštním způsobem vybrala a přeji si ji vést... Obrácejte se a pak se budou moci obracet i ti, kteří sem budou přicházet... Dnes vás prosím, abyste přestali s pomlouváním a modlili se za jednotu ve farnosti. Mějte se mnou soucit. Modlete se, modlete se, modlete se.“ A když jednou Panna Maria nedala vzkazy a vizionářka Marije se jí na to ptala, tak odpověděla: „Nechci nikoho nutit k tomu, co sám necítí a nechce... Ale nyní v poslední době se někteří lidé ptají po vzkazu ze zvědavosti, a ne ze zbožnosti a víry v mého Syna a ve mne.“

Jestliže se člověk po přečtení vzkazu zklidní, najednou začne pociťovat živě obsah duchovního poselství, touhu je naplňovat, což je způsobeno mimořádnou milostí Boží, která je lidem dávana v souvislosti s těmito poselstvími. Panna Maria doporučuje, abychom se k těmto poselstvím vraceli.

Publikaci vydalo Centrum VĚRITÉ v kapesním provedení na křídovém papíru. Publikace je doplněna stručným popisem prvních dnů zjevení, rozbořem poselství (fra Ljudevit Rupčić) a výkladem hlavních poselství – modlitby a postu srdcem (fra Slavko Barbaric).

Rozsah 100 stran, 67 Kč. Objednávku můžete poslat na knihkupectví Matice cyrilometodějské, Dolní náměstí 24, 771 11 Olomouc.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

**Pláceno převodem
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRF Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.